

**[Jørgen Estrup]**

kalde Folketingets jyske næstenflertal, er villig til at bevilge København nogle penge stort set ubeset. Det er egentlig ganske imponerende.

Jeg er ganske imponeret af, at hr. Baadsgaard dels overbeviste sig selv, dels bl.a. hr. Risgaard Knudsen om det fornuftige i dette forslag, at fru Eva Møller har været i stand til at få hr. Ahlmann-Ohlsen med, for slet ikke at tale om den indsats, som hr. Peter Hansen-Nord har været i stand til at yde over for hr. Svend Heiselberg. Det er flot!

Derfor vil jeg også med det samme sige, at vi da fra radikal side har en vis forståelse for, at denne udgave ikke er så dårlig som den første; der er sket ændringer. Jeg synes, det er et fremskridt, at man erkender de trafikale problemer, der i mange år har plaget Amager, og at man ønsker at gøre noget ved dem. Jeg synes også, der på det miljømæssige område er ændringer, som er positive, men det forandrer ikke det fundamentale, at dette forslag stadig væk har fødderne solidt plantet i den blå luft. Der er ikke kommet den jordnærhed i det, som nogle af os appellerede så meget om under førstebehandling, og det er altså ikke kun i ordvalget, at forslaget er fantasifuldt, men det er det så sandelig også. Jeg har bemærket, hvordan man altså skal samle erhvervsudviklingen stationsnært, man skal tunnelere banerne, og man skal afkontorisere Københavns middelalderby; det eneste, vi mangler, er en tivolisering af kulturlivet.

Men det ændrer ikke ved, at der også er principielle problemer i forslaget, og det første og det mest principielle er, at man nu afbryder en verserende fredningssag. Sådan en principiel beslutning synes jeg ikke Folketinget kan sidde roligt over for. Hvordan man end vender og drejer det, kan det ikke opfattes som andet end det, man folkeligt vil kalde tilbagevirkende kraft – vi var nogle, der advarede kraftigt imod det allerede under førstebehandling – og jeg synes, det kun kan opfattes, som om det offentlige plejer sine egne særinteresser, og det er ikke fremmede for retsbevidstheden, at man altid kan finde en udvej, når det offentlige har noget på spil, mens fælden klapper, når den enkelte borger er i klemme, og derfor føler jeg det nødvendigt at opholde mig lidt ved denne principielle del af det. Jeg synes, at vi bliver nødt til at diskutere det, og jeg synes også, vi bør spørge miljøministeren, om der fin-

des fortilfælde for en sådan fremgangsmåde, og om miljøministeren virkelig føler sig tryk ved det og mener, at vi her gør noget, der er rimeligt, og ikke, at vi tværtimod i stedet er godt på vej ind på en glidebane.

Set fra radikal side er det dette afgørende argument, der ganske kategorisk afgør, at vi vil stemme imod forslaget, men derudover er der unægtelig også andre modhager: Økonomien i forslaget hænger efter vores opfattelse ikke sammen, det kunne man jo, hvis man så det fra et snævert københavnsk synspunkt, så tage roligt, men der sidder altså også andre end københavnere i den radikale gruppe. De tager det ikke så roligt, for de synes ikke, at det er morsomt at bevilge penge til København ud i den blå luft, og selv om man kan se positive ting i den nye linieføring, kan jeg da godt forestille mig den situation, hvor Ørestads Boulevard og Ørestadsbanen vil løbe mellem grønne marker og områder med fodboldbaner og folk, der hygger sig, og det er da fint, men det er måske ikke den bedste pengeanvendelse.

Økonomien hænger ikke sammen. Jeg synes også, at flertallet med den ændring, der er sket, har erkendt, at man altså ikke kunne få det oprindelige til at fungere, og man kunne ikke forvente, at der med den ledighed, der er på kontor- og erhvervsarealområdet i København og omegn, kunne sælges grunde til en bare nogenlunde rimelig pris inden for en overskuelig årrække.

Derudover vil jeg også pege på, at det set fra vores synspunkt er mærkeligt, at Københavns Universitet nu skal spændes for dette forslag. Man gør en del ud af at sige, at man skal have et forskningstungt miljø først på Amager, at det er nyttigt at have universitetet til at ligge dér, og at det vil hjælpe på placeringen af virksomheder og andre, der har brug for en tilknytning til forskningslivet. Det er, som om man overhovedet ikke har indset, at geografiske afstande ikke spiller den samme rolle som tidligere for placeringen af forskningen, og da slet ikke når universitetet ligger 1 km eller 2 fra den indre by. Jeg synes, det er mærkeligt, at man ikke i stedet for har taget udgangspunkt i, hvad der var universitetets behov. Er der overhovedet nogen blandt forligspartierne, der har forhørt sig om, hvad Københavns Universitet mener om dette, eller har man bare sagt: Vi har et nødlidende projekt, nu skal vi have spændt